

34.

Η Αδριανή έχει απλώσει στο τραπέζιακι του σαλονιού ένα λινό τραπεζομάντιλο. Κανονικά θα περίμενες να βρεις πάνω του σερβίτσιο με κρυστάλλινα ποτήρια και ασημένια μαχαιροπίρουνα. Αντ' αυτών βρίσκεις μια πιατέλα με σουβλάκια και ένα πιάτο με δύο ξεχωριστά. Τα ξεχωριστά είναι της Αδριανής, που τα θέλει ορφανά, δηλαδή χωρίς τζατζίκι και κρεμμύδι, ενώ οι υπόλοιποι τα τρώμε απ' όλα.

Οι πρώτες δαγκωνιές πέφτουν πάνω στους εθνικούς ύμνους των ομάδων. Το παιχνίδι αρχίζει και η τετράδα στο καθιστικό χωρίζεται σε δύο ζευγάρια. Στους παθιασμένους ειδικούς, την Κατερίνα και τον Φάνη, και στους ανειδίκευτους σκράπες, την Αδριανή κι εμένα.

«Όχι, ρε Ινιέστα, δε θα τους περάσεις όλους» φωνάζει η Κατερίνα. «Αυτή η μανία σου για ντρίπλες».

«Ψάχνει να βρει ελεύθερο συμπαίκτη του» της εξηγεί ο Φάνης.

«Ο Τσάβι Αλόνσο είναι δίπλα του, στραβός είναι;» διαμαρτύρεται η Κατερίνα.

«Αυτός εκεί με το μουστάκι που κάθεται ανάμε-

σα στους άλλους παίκτες και μοιάζει να κοιμάται, ποιος είναι;» ρωτάει η Αδριανή.

«Αυτός είναι ο ντελ Μπόσκε, ο προπονητής των Ισπανών, και δεν κοιμάται καθόλου, μαμά. Είναι ένας από τους καλύτερους προπονητές στον κόσμο».

«Εμένα πάντως για κοιμήσης μου φαίνεται».

Δεν ξέρω πού βρίσκουν το ενδιαφέρον η κόρη μου με τον γαμπρό μου και παθιάζονται. Εγώ βλέπω τους Ισπανούς να κλοτσάνε την μπάλα μεταξύ τους, σαν μια οικογένεια, τους Ολλανδούς να τους κυνηγάνε, για να παίξουν κι αυτοί, αλλά να μην μπορούν να τους την πάρουν. Για τον ανίδεο, το ποδόσφαιρο έχει ενδιαφέρον όταν παίζουν οι τερματοφύλακες, γιατί τότε μόνο κάποιος δοκιμάζει να βάλει γκολ και ο τερματοφύλακας κάνει μια θεαματική απόκρουση, οπότε το ευχαριστιέσαι. Το να πηγαίνει η μπάλα από το ένα ζευγάρι πόδια στο άλλο, είναι σκέτη πλήξη. Φαίνεται όμως ότι δεν είμαι ο μόνος που αξιολογεί έτσι το παιχνίδι, γιατί ο Φάνης επιβεβαιώνει την άποψή μου.

«Πάντως το παιχνίδι δε διεκδικεί δάφνες ποιότητας» σχολιάζει.

«Μην περιμένεις ποιότητα σε τέτοια παιχνίδια» του απαντάει η Κατερίνα. «Εδώ η κάθε ομάδα προσπαθεί πρώτα να μη φάει γκολ και μετά να βάλει».

«Το παιχνίδι δεν το κερδίζεις όταν βάλεις γκολ;» ρωτάω εγώ.

«Το χάνεις πιο εύκολα όταν τρως» είναι η απάντηση της Κατερίνας. «Αν ανοιχτείς για να βάλεις γκολ, μπορεί να φας τρία ώσπου να βάλεις το ένα».

«Μας βλέπω για παράταση» λέει στενοχωρημένος ο Φάνης.

«Να παρακαλάς να μην πάμε στα πέναλτι, γιατί εκεί είναι κορόνα-γράμματα» σχολιάζει η Κατερίνα.

Δεν ξέρω τι είναι ούτε η παράταση ούτε τα πέναλτι και το κορόνα-γράμματα, αλλά δε ρωτάω, γιατί σε κανέναν δεν αρέσει να προβάλλει ανά πάσα στιγμή την ασχετοσύνη του.

«Αυτόν εκεί, γιατί τον έχουν;» ρωτάει η Αδριανή. «Κάθε φορά που παίρνει την μπάλα, ή τη στέλνει έξω ή τη χάνει. Γιατί δε βάζει αυτός ο κοιμήσης κάποιον άλλο στη θέση του;»

«Ποιον να βγάλει, μαμά; Τον Νταβίντ Βίγια; Αυτός είναι ο μεγαλύτερος σκόρερ της Ισπανίας».

«Τι θα πει σκόρερ;» ρωτάω εγώ ως ανίδεος.

«Αυτός που βάζει τα περισσότερα γκολ» μου εξηγεί ο Φάνης.

Στη διάρκεια του παιχνιδιού κάνω μια διαπίστωση που δε μου αρέσει καθόλου. Η ήρεμη συμφιλιωτική Κατερίνα, που επεμβαίνει πάντα σαν πυροσβέστης ανάμεσα σ' εμένα και στην Αδριανή όταν τυχαίνει να αρπαχτούμε, έχει μεταβληθεί σε φανατικό μουσουλμάνο. Τσιρίζει στα όρια του βιασμού, πετάγεται από τη θέση της, κλείνει τα μάτια της κάθε φορά που οι Ισπανοί κινδυνεύουν. Αντίθετα, το ποδόσφαιρο δεν αλλάζει καθόλου τον Φάνη. Παραμένει ψύχραιμος, όπως πάντα. Πάντως, είναι και οι δυο τους τόσο απορροφημένοι από το παιχνίδι, που έχουν αφήσει παραπονεμένα τα σουβλάκια, γι' αυτό κι εγώ έχω φάει τρία στο μεταξύ, χωρίς να το προ-

σέξουν ούτε η κόρη μου ούτε ο γιατρός μου. Δεν ξέφυγα όμως από την Αδριανή, που είναι ειδική στις παρακολουθήσεις, και μου ψιθυρίζει. «Αυτό είναι το τελευταίο. Μην το παρακάνεις».

«Όχι, ρε γαμώτο, τους πέρασε όλους ο Ρόμπεν. Πάει το 'βαλει!» φωνάζει η Κατερίνα και πετάγεται όρθια. Την τελευταία στιγμή όμως ο Ισπανός τερματοφύλακας καταφέρνει να διώξει την μπάλα με τα πόδια.

«Το 'σωσε!» φωνάζει η Κατερίνα και σωριάζεται ανακουφισμένη στην πολυθρόνα της. «Το 'σωσε, ο άγιος Ίκερ».

«Ποιος είναι άγιος;» απορεί η Αδριανή.

«Ο Ίκερ Κασίγιας, ο τερματοφύλακας της Ισπανίας, μαμά. Έτσι τον φωνάζουν οι Ισπανοί: άγιο Ίκερ».

«Πρώτη φορά ακούω ότι αγιάζουν και οι τερματοφύλακες. Ως τώρα ήξερα ότι αγιάζουν μόνο οι μάρτυρες» σχολιάζει η Αδριανή και σταυροκοπιέται.

«Εγώ αυτόν τον Ρόμπεν δεν τον πάω μία» σχολιάζει η Κατερίνα. «Αυτό το ψυχρό βλέμμα με την έπαρση στα μάτια μού σπάει τα νεύρα».

«Δεν έχεις άδικο» συμφωνεί ο Φάνης. «Ο Σνάιντερ είναι πιο συμπαθής».

«Πάντως, εγώ συμπάθησα αυτόν που παίζει με το κεφάλι» λέει η Αδριανή.

«Ποιον, τον Κάρλος Πουγιόλ;» ρωτάει ο Φάνης.

«Δεν ξέρω πώς τον λένε, αλλά παίζει σαν εκείνο το δικό μας παιδί, όταν πήραμε το ευρωπαϊκό. Και εκείνος όλο με το κεφάλι έπαιζε».

«Ποιον λες, μαμά; Τον Χαριστέα; Τι σχέση έχει ο Κάρλος Πουγιόλ με τον Χαριστέα;»

«Παίζουν και οι δύο με το κεφάλι».

«Και η βέσπα με μηχανή κινείται, όπως και το αεροπλάνο. Βλέπεις να έχουν καμιά σχέση;» την πειράζει ο Φάνης.

«Σταματήστε τώρα γιατί μου μυρίζει γκολ» ουρλιάζει η Κατερίνα. «Σέντρα, Αντρές, σέντρα!» Φαίνεται όμως ότι ο Αντρές δεν ακούει τις οδηγίες της και σημαδεύει τα δίχτυα. Την άλλη στιγμή η μπάλα είναι μέσα και ο τερματοφύλακας των Ολλανδών την κοιτάζει σαν απρόσκλητο μουσαφίρη.

«Γκόοοοο!» φωνάζουν η Κατερίνα με τον Φάνη και πετάγονται όρθιοι.

«Αντρές, είσαι θεός!» ουρλιάζει η Κατερίνα.

«Ο ένας είναι άγιος, ο άλλος θεός, μνήσθητί μου Κύριε» σχολιάζει η Αδριανή. «Να σου πω, γιατί η Ιερά Σύνοδος δεν παίζει ποδόσφαιρο; Θα τα είχε πάρει όλα».

Στα τελευταία λεπτά του παιχνιδιού, ο Φάνης με την Κατερίνα κοντεύουν να μπουν στην τηλεόραση, για να βοηθήσουν τους Ισπανούς. Το παιχνίδι τελειώνει.

Ο Φάνης χοροπηδάει. «Ναι, ναι, το πήραμε!»

«Καμπεόνες, καμπεόνες» ουρλιάζει η Κατερίνα.

«Τι θα πει αυτό;» απορεί η Αδριανή.

«Πρωταθλητές, μαμά! Είμαστε πρωταθλητές κόσμου!» της εξηγεί η Κατερίνα και πηγαίνει στην κουζίνα.

«Μα δε μου λές» ρωτάω τον Φάνη. «Έτσι κάνει πάντα όταν βλέπει ποδόσφαιρο;»

«Κοίτα να δεις. Το να βλέπεις ποδόσφαιρο είναι σαν το μεθύσι. Άλλοι βάζουν τα κλάματα όταν μεθάνε, και άλλοι τα κάνουν λίμπα. Η Κατερίνα ανήκει στη δεύτερη κατηγορία, αλλά επανέρχεται στη νηφαλιότητα μόλις τελειώσει ο αγώνας».

Η Κατερίνα γυρίζει με ένα ποτήρι νερό, που το πίνει μονορούφι γιατί έχει στεγνώσει το στόμα της από τις φωνές. Στο γήπεδο οι Ισπανοί έχουν γίνει κουβάρι και χοροπηδάνε, ενώ οι Ολλανδοί είναι σαν τις μαραμμένες τουλίπες που καλλιεργούσαν κάποτε.

Σκέφτομαι ότι και ο Ολλανδός επιτετραμμένος θα είναι τώρα σαν μαραμμένη τουλίπα, και ευγνωμονώ αυτούς που μου είπαν να είμαι με την Ισπανία. Εκεί πάνω χτυπάει το κινητό μου.

«Τι κάνετε, κύριε αστυνόμε;» ακούω τη φωνή του Βλασόπουλου.

«Γιορτάζουμε τα επινίκια».

«Δυστυχώς, θα χρειαστεί να διακόψετε τους πανηγυρισμούς».

«Γιατί;»

«Γιατί έχουμε κι άλλο αποκεφαλισμένο πτώμα».

Μένω με το κινητό στο χέρι. «Πού;»

«Σε ένα αυτοκίνητο, στο Πολύδροσο. Γωνία Σάμου και Στρατηγού Ρογκάκου».

Γιατί απορώ, λέω μέσα μου. Πού θα έβρισκε ο δολοφόνος πιο κατάλληλη βραδιά απ' αυτήν, όταν όλος ο κόσμος είναι στα σπίτια του και χαζεύει τον τελικό.

«Καλά, ειδοποίησε τη Σήμανση και την Ιατροδικαστική και έρχομαι. Και πες στο αστυνομικό τμή-

μα Χαλανδρίου να στείλουν δύο περιπολικά στη Σάμου. Να φέρουν και ένα πανί, για να σκεπάσουν το αυτοκίνητο, γιατί προβλέπω ότι θα γίνει χαμός».

Όταν λέω στους δικούς μου ότι πρέπει να φύγω γιατί έχουμε και άλλο πτώμα, μένουν άναυδοι και με κοιτάνε. Πάλι καλά που πρόλαβα να φάω τρία σουβλάκια.